

som de fast ansatte Ledvogtere, men de har mindre i Løn, de har ingen Pensionsret, de faar kun et lille Dyrtidstillæg, de har ingen Frirejser, heller ingen Ferier, kort sagt, de er stillede vidt forskelligt fra de fast ansatte Ledvogtere med Hensyn til Indtægter, men har ganske de samme Pligter. Indtil 18. August i Aar havde de en Dagløn af 2 Kr. 75 Øre, desuden havde de det lille Dyrtidstillæg paa 200 Kr. og Fribolig; Friboligen ansættes efter Statsbanernes egen Beregning til omkring 100 Kr., snart lidt under, snart lidt over. En Del af dem, der bor paa Linier, hvor der er Nattjeneste, har 10 Øre pr. Nattog, dog højest 40 Øre i Døgnet. Disse Folk har altsaa alt iberegnet ca. 1 300 Kr. om Aaret i Indtægt, og for disse 1 300 Kr. skal de forsørge deres Familie.

Det siger sig selv, at disse Mennesker har været stillede overfor en ganske umulig Opgave under Krigen, og de har selv flere Gange henvendt sig til Baneautoriteterne med Anmodning om at faa Lønnen forhøjet, men er stadig blevet afvist. For et halvt Aar siden indmeldte de sig i Dansk Arbejdsmandsforbund, og Formanden for Arbejdsmandenes Fagforening i Aarhus henvendte sig til Distriktschefen, der bor i Aarhus, med Anmodning om, at de maatte faa højere Løn og Dyrtidstillæg. Distriktschefen kunde imidlertid ikke gøre noget ved den Sag. Dansk Arbejdsmandsforbund gik derefter til Generaldirektøren med det samme Ønske for disse Ledvogtere, og da der nogen Tid efter ikke var kommet Svar, maatte man sende en Rykkerskrivelse til Generaldirektoratet. Der blev saa svaret, at Sagen krævede Undersøgelse, men skulde blive fremmet. Derefter indsendte 15 af disse Ledvogtere et Andragende til Ministeren for offentlige Arbejder, hvori de udtrykte det samme Ønske om højere Løn og Dyrtidstillæg. De motiverede det med, at hvis de ikke fik det, maatte de henvende sig til Fattigvæsenet. Der kom derpaa en Skrivelse fra Generaldirektoratet, at man savnede Hjemmel til at yde dem det store Dyrtidstillæg. Og det er sikkert fuldstændig rigtigt; men det forekommer mig, at Generaldirektoratet burde have kunnet tænke sig, at disse Folk ikke kunde leve af 1 300 Kr. i disse dyre Tider, og at det derfor af sig selv skulde have bevilget et Lønningstillæg. Men det har det ikke; det svarede blot disse Folk, der sidder med 1 300 Kr.: I er ikke berettigede til det store Dyrtidstillæg, og dermed Basta.

Saa rejste to af disse fattige Folk her-

over til København og talte personlig deres Sag hos den højtærede Minister og Generaldirektøren. De maatte selv betale deres Rejse, de har ikke Frirejser som andre Ledvogtere. Jeg tror, det var det, der satte Gang i det træge Apparat; for de fik nu den Besked, at Dansk Arbejdsmandsforbund ad tjenstlig Vej, altsaa gennem Distriktscheferne, skulde fremsætte deres Ønske, saa skulde Sagen blive nærmere overvejet. Der indgik da en saadan Henvendelse fra Dansk Arbejdsmandsforbund, og der kom det Svar tilbage, at man havde drøftet Sagen i et Møde i Generaldirektionen og besluttet, at disse Folk skulde have et Lønstillæg. Der blev nu selvfølgelig stor Glæde i disse fattige Hjem, hvor man hidtil under Krigen havde maattet leve af 1 300 Kr. Nu skulde der endelig oprinde lysere Tider ogsaa for dem. Der stod dog ikke noget om, hvor stort Lønstillæget skulde være, men da Formanden for Arbejdsmandenes Fagforening gik op paa Direktionskontoret i Aarhus for at faa den gode Nyhed bekræftet og for at faa at vide, hvor meget de skulde have, fik han den Oplysning, at Generaldirektoratet havde bevilget et Lønstillæg af 50 Øre om Dagen. Deres Løn, der hidtil havde været 2 Kr. 75 Øre, blev derefter forhøjet til 3 Kr. 25 Øre.

Jeg beder nu det høje Ting tænke over, hvad det vil sige, at man maa sætte et saadant Apparat i Bevægelse for at faa en Dagløn hævet fra 2 Kr. 75 Øre til 3 Kr. 25 Øre. For den Sags Skyld skal Generaldirektionen højtidelig holde Møde for at overveje, om man nu ogsaa tør gaa saa vidt. Det forekommer mig, at det, der her er sket, kun kan betegnes med et Ord, som jeg ikke har Lov at nævne.

Da Formanden for Arbejdsmandenes Fagforening fik den Besked, sagde han meget stiltørdig til den Embedsmand, der gav ham Beskeden — det var i øvrigt ikke Distriktschefen, og den vedkommende Embedsmand var overordentlig flink og imødekommende og forstaaende — : „Ja, saa ser de Folk sig jo nødsaget til at gaa paa Fattigvæsenet.“ Og der kom saa et Svar, der var meget betegnende, fra den paagældende Embedsmand: „Det er der ogsaa nogle af de fast ansatte Ledvogtere, der maa.“

Nu har disse Folk altsaa henimod 1 500 Kr. i alt, henved 1 500, for der er neppe nogen af dem, der har fulde 1 500 Kr. i Aarsindtægt. Jeg beder ærede Medlemmer tænke over, hvad det vil sige, at skulle forsørge Hustru og Børn med knap 1 500 Kr. om Aaret i disse Tider, hvor Krig og